

удовлетвори съ това нѣкожъ внѣшнѣя потребность, но зачото намира удоволствіе въ говореніе-то, както и во всички-тѣ други ст-правленія на органически-тѣ си силы: въ него всяка мисль той-часъ става дума; зачото-то языка-тѣ въ дѣте-то е вѣрно мѣрило на умствено-то му развитіе. Всички-тѣ думы у дѣте-то испърво сжъ едносложны; цѣло прѣдложеніе состои изъ едижъ думжъ, и още изъ такавжъ, която изражава главно-то понятіе въ прѣдложеніе-то; подирь това дѣте-то дълго время изражава съ главны прѣд-ложенія онова, което возрастнѣй челоуѣкъ изражава съ придаточны прѣдложенія. Подражаніе-то има на дѣтскыя-тѣ языкъ много по-малко вліаніе, нежели както обыкновенно мыслятъ. Дѣте-то усвоява казанжъ-тжъ му думжъ тогава само, кога то самичко си состави по-нятіе и така направи думжъ-тжъ свожъ собственность. То лесно запо-метява имена-та на чувствены-тѣ прѣдметы, и на тѣхны-тѣ внѣшни дѣйствія; названія на отвлечены прѣдметы то не приима, зачото нѣма за нихъ понятіе. То дава на думжъ-тжъ повече обширно отъ са-мага него составено понятіе и употрѣблява, напримѣрь, собствено-то имя на нѣкожъ знаемжъ нему рѣкжъ, като общо имя на всякжъ рѣкжъ(*). Често дѣте-то дава на думжъ-тжъ совсѣмъ друго значеніе и дъл-го время жъ употрѣблява въ това значеніе, докль не си познае по-грѣшкжъ-тжъ: така дѣте-то чуло, че *благодарили*, кога не щели да приимать онова, что имъ прѣдлагали—и то дълго время казува: *бла-годарете*, кога не ще да направи онова, что му заповѣдять. Забѣ-лжжительно е, че дѣца-та късно наченвать да *различаватъ въ свои-тъ* прѣдставленія *отношенія-та къмъ говоряще-то лице*, и затова късно наченвать да употрѣблявать мѣстоименны-тѣ части на рѣчь-тжъ, глаголы-тѣ: *могжъ, трѣбва*, и числителны-тѣ имена. Они често по аналогіжъ составляють за свои-тѣ понятія думы, които *никога* не сжъ чули. Вообще дума-та става собственность на дѣте-то само чрѣзь онова прѣдставленіе, което дѣте-то соединява съ нежъ, и дѣте-то уподоблява на свое-то понятіе казанжъ-тжъ му думжъ, както тѣло-то му прѣтворява въ свои соцы хранжъ-тжъ и питіе-то. Понеже нѣй, мы-сльщсе, не всякога говоримъ, то можемъ да заключимъ, че мысленіе-то става независимо отъ языка; но всяка мисль, намыслена вѣтрѣ

(*) Сжщо-то ся случавя и съ единъ народъ, кога е още въ дѣтинство по образованіе-то си. Пловдивскы-тѣ Гръцы, напримѣрь, наричатъ всякжъ рѣкжъ Ма-рицжъ, по имя-то на рѣкжъ-тжъ, която тече прѣзь града.—Прѣв.